

A pohárköszöntők után a Zorba együttes – vagy ahogy a szolgáltatásaikért fizetendő 2000 fontos csekket kiállítva Alison átkeresztelte őket, a „Felléptidj-a-Zorba-vág” – a húrok közé csapott, és felhangzottak Elvis Costello Alison című álmatag balladájának akkordjai.

Minden szempár rájuk tapadt, ahogy Alison mosolyogva Carlónak nyújtotta kezét, aki a táncparkettre vezette az ifjú arát.

„Aaaaaalison, I know this world is killing you...”

Hát igen, ez a világ is megöl, nem beszélve a férjem exnejéről, háborgott Alison magában.

Ahogy lassan hajladoztak a zenére, igyekezett nem gondolni Sofiára, miközben fejét Carlo nyaka és válla közé temetve belélegezte a férfi Fahrenheit márkájú borotvaszeszének illatát, ami legelőször Carlóhoz vonzotta egykor. Szemét behunyva próbálta kirekeszteni tudatából a vizslató szemek tolakodó pillantásait, s gondolatait szabadjára engedve végül el tudta hitetni önmagával, hogy minden rendbe jön még. És így is lesz, ha csak kettejükön áll.

A baj mindössze az, hogy gigantikus komplikációkkal kellett szembenézniük: mindazzal, amit a férfi két kisfia és dúvadként viselkedő anyjuk jelenthetett. Márpedig mindezen bonyodalom nem múlik el magától.

„Oh, Aaaaaalison, my aim is true...”

Ahogy a zene lassan elhalkult, Carlo egy lépéssel odébb táncolt tőle, hogy így fogadja a közönség tapsát, és ezzel az Alisont védő buborék szét is pukkant. Miután Carlót átengedte egy különösen kedves nagynéninek, Alison minden további felkérést elhárított, mondván, hogy ki kell mennie a mosdóba.

Hogy szavainak hitelt adjon, el is indult a vécé irányába, melynek ajtajában egy nőbe ütközött, aki szemébe hulló fürtjei mögül mosolygott a világra. A nő megjelenésében volt valami rendezetlen, de ez inkább szexi, mint elhanyagolt külsőt kölcsönzött neki.

– Helló, Alison – vigyorgott rá.

Alison viszonzta a mosolyt, bár fogalma se volt, kihez van szerencséje.

– Fiona vagyok.

Kezét Alison felé nyújtotta, aki még mindig üres tekintettel nézett a nőre.

– David a férjem. Tudod, a vőfély.

Alison színpadias mozdulattal ütött a homlokára. – Űristen, ne haragudj! Azt hiszem, még mindig egy kicsit kába vagyok az után a... tudod, mi után. – Mintegy szabadkozásul vállat rándított.

– Persze, hogy tudom. – Fiona grimaszra húzta a száját. – A helyzet az, hogy épp erről szerettem volna beszélni veled.

– Tényleg? – Némileg értetlenül intett fejével az előtér egyik fala mellett álló pamlag felé. –
Leülünk?

Odaléptek a kis kanapéhoz, és ahogy helyet foglaltak, Alison gondosan maga alá simította ruháját, az uszályt pedig maga mellé igazította. Miután Fiona gyorsan körbepillantott, szürke szemét a menyasszony arcára szögezte.

– Hát elég csúnya egy jelenet volt ez odabenn! – Fejét a rendezvényterem felé biccentve nyomatékosította, hogy Sofia kifakadásáról beszél.

Mivel nem tudhatta, kinek a pártján áll a nő, Alison csak vállat vont. – C'est la vie. Őt is meg lehet érteni.

– Biztos? – Fiona kétkedve nézett rá.

– Miért, szerinted nem volt meg minden oka rá? – dobta vissza Alison a kérdést, még mindig csak a széljárást tesztelve.

Fiona orrát ráncolva felsóhajtott. – Jó kérdés. Arra, hogy feldúlnak érezze magát tönkrement házassága miatt? Hát igen, meg tudom érteni. – Ismét hátrapillantott a válla fölött. – De hogy botrányos jelenetet rendezzen a volt férje esküvőjén a saját gyerekeik előtt? Na nem, azt már nem. Ilyet rendes ember nem csinál.

– Tényleg így gondolod? – Alison kutató szemekkel kereste a nő arcán a jelt, nem csupán be akarja-e ugratni, de semmi ilyesmit nem fedezett fel rajta. Tudta, hogy saját barátnői hosszas ömlengésbe kezdenének arról, hogy milyen gyalázatosan viselkedett Sofia – egyik-másik valójában már meg is tette. Ugyanakkor égető szükségét érezte, hogy Carlo táborában is szövetségesekre leljen. Vagy legalább olyanokra, akik tárgyilagosan tekintenek a történetekre, és Fiona pontosan ilyesvalakinek látszott.

– Nem tagadom, a történetek után elég rossz előérzetem támadt a jövőt illetően... már ha a jövő is ilyen lesz – felelte Alison bizonytalan hangon.

Fiona sóhajtott egyet. – Nekem mondod?

– Csak nem jársz te is ilyen cipőben?

– Mondjuk. David... – itt elharapta a szavát, mivel léptek közeledtek. Alison édesanyja, Audrey lépett oda hozzájuk.

– Kicsikém, már mindenhol kerestelek! Nincs semmi baj?

– Anyuka! – Alison az égre emelte a tekintetét. – Éppen tizedszer kérdezted ugyanezt. Nem, tényleg nincs semmi bajom.

Audrey-t láthatólag ez sem győzte meg. – Az a szörnyűséges Sofia jobban tenné, ha a saját életét élné, nem igaz? – Fionára pillantott, de mielőtt az válaszolhatott volna, ismét a lányához

fordult. – Akárhogy is, édesapád is szeretne egy szót váltani veled. Maradj itt, idehozom. – És tova is libbent egy White Linen illatfelhőt hagyva maga után.

– Ide figyelj, nem akarlak feltartani ezen a nagy napon – mondta Fiona sietősen. – Csak meg akartam adni a telefonszámomat. – A szám már rá volt firkantva a cédulára, amit most Alisonnak átadott.

– Köszönet. – Alison nem egészen értette, pontosan mi ez az egész, de a baráti gesztus hálával töltötte el.

– Csak annyi, hogy én meg néhány barátnőm egy kis klub tagjai vagyunk, és arra gondoltam, csatlakozhatnál te is. Afféle önszegélyező társaság. – Fiona biztatóan mosolygott.

Alison értetlenül állt. – Mi ez, valami olyasmi, mint a fogyókúrázók klubja? – Lepillantott saját, irigylésre méltón karcsú alakjára.

Saját telt idomaira nézve Fiona elfintorodott, majd felnevetett. – No nem. Bár ami azt illeti, biztos rám férne a dolog... de nem, ez egy titkos társaság, amit én magam alapítottam.

Egyelőre csak három tagja van, de négy lesz, ha te is belépsz. Hetente egyszer jövünk össze, hogy erkölcsi támogatást adjunk egymásnak.

– Mik a belépés feltételei?

– Kell, hogy a jelentkezőn legyen egy mély barázdá, innentől idáig – húzta végig Fiona a mutatóujját a szája szögletét az álla széléig. – Néhány évig kell harapdálni a szájad szélét, hogy szerezz egyet te is.

Alison kezdte úgy érezni magát, mint akinek elmentek otthonról. – Bocsánat, de ezt nem értem.

Fiona elnézően elmosolyodott. – Üdvözöllek a Második Feleségek Klubjában.